

### Din Patrimoniul Memorialului Ipotești – fotografia lui Take Ionescu

„Înalt și svelt. Frumos. Rece de și insinuant. Voce de aur. Îl cunosc de la 1875: Terminase liceul. Un moment am participat cu el la *Revista Junimei* pe care o fundase. Era în curentul latinist. Profesorul său Maxim îl influențase. În acele timpuri, – inamic al Noului Direcțiuni. (...) **Defectele sale:** Jocabă-o dată *Croquet*, iar la anul 1875, a publicat o scriere în care precedea tot ce se va întâmpla la anul 3000, fără să se prevadă pe sine Ministru la anul 1892. **Crima sa de les-intelectualitate:** Une ori, este sau se preface a fi Eminescist. **Calitățile sale:** Generos, artist și amant al lui Baudelaire. **Viitorul său:** Prim-ministru. **Presentul său:** Cea mai demnă, cea mai înaltă expresiune a tinereții contemporane în guvern” – acest portret i-l schița lui Take Ionescu Alexandru Macedonski în „Ne-instantaneu” („Literatorul”, nr. 7, 1892, p. 9-10).

Prezicerile lui Macedonski aveau să se împlinescă: Take Ionescu devine prim-ministru al României în perioada 1921-1922 – „încercător în puterile sale, convins de dreptatea convingerilor sale, bazat pe experiența sa ce îi apare drept indiscutabilă, nici nu pune măcar la îndoială faptul că atât în chestia externă cât și în cea financiară nu va reuși să obțină o victorie de natură să-i asigure stima națiunii și să dezarmeze pe toți adversarii săi”, scria „Românul” pe 17 august 1920.

Până atunci avea să fie ministru al instrucțiunii publice și cultelor (1891-1898), „cel mai tânăr în cabinetul din care face parte. Dar talentul, inteligența, cultura și destoinicia îi reclamă acolo un loc de frunte. Este un om tânăr, care înseamnă învețat și știe mult; astfel, mai având la activul său și o energie de adevărat luptător, își îndeplinește chemarea cu un succes foarte vrednic de recunoștință”, consemna revista „Familia” (nr. 21, 1895) și îi prezenta meritele: „A înființat o mulțime de școli rurale și urbane, mai multe catedre nouă la universitate și la conservator; a trimis mai mulți artiști dramatici la Paris; a dat ajutoare tinerilor lipsiți de mijloace ca să-și urmeze studiile; a subvenționat mai multe dicționare și a cumpărat tablouri pentru muzeu”.

În perioada 1904-1907, devenise ministru de finanțe. Ziarul „Furnica” îl ironiza, în numărul din 11 ianuarie 1907, pentru vizita la Berlin: „Astăzi, însă, suntem siliți să recunoaștem că d. Take Ionescu are un talent și mai mare de cât talentul său oratoric: anume talentul de a-și face o reclamă pe care nici nemuritorul Barnum, nici hapurile de catramină, nici pilulele Pink, nici Odolul, nu au întrecut-o.”

D. Take Ionescu s-a dus de sărbători la Berlin. Ei bine! Ziarele plătite și inspirate de d-sa fac din acest voiaj un adevărat eveniment istoric pe lângă care intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia rămâne un simplu fapt-divers”.

Mai târziu, în perioada 1912-1914, ca ministru de externe, contribuia la pacea ruso-turcă. „Gazeta Română” din 10/23 noiembrie 1913 rezuma: „Ultimele știri telegrafice ne aduc vestea, că împăcarea greco-turcă s-a făcut și că la acest rezultat a contribuit și dl Take Ionescu, care aflându-se la Atena, a fost solicitat atât de delegații otomani, cât și de guvernul grec să facă pe intermediarul”.

Despre popularitatea și simpatia de care se bucura Take Ionescu scria Sterie Diamandi:

„Ducându-mă într-o zi, într-una din nenumăratele frizerii din cartierul Griviței, cu surprindere bag de seamă că obloanele sunt trase.

Cum nu era duminică sau vreo altă sărbătoare, mi-am închipuit că trebuie să se fi întâmplat ceva neobișnuit ca patronul frizeriei, un biet bărbier de cartier, să-și îngăduie luxul să închidă prăvălia într-o zi de lucru. Am aflat peste câteva zile, din însăși gura lui, cauza pentru care închisese prăvălia:era ziua când avusese loc – înmormântarea lui Take Ionescu.

– Cum puteam să țin prăvălia deschisă, într-o asemenea zi, îmi spune dânsul? Doar unul a fost Take Ionescu, gură-de-aur. Mare om, domnule, și bun român!

Și bărbierul nu mai contenea cu laudele la adresa marelui dispărut.

Găseam gestul frizerului impresionant și foarte edificator.

Un biet bărbier de cartier, obscur și prăpădit, dintr-o pornire spontană și dezinteresată găsește cu cale ca, la înmormântarea lui Take Ionescu, drept omagiu memoriei marelui dispărut, să închidă prăvălia.

E o dovadă din cele mai elocvente a popularității și simpatiei de care se bucura Take Ionescu în masele populare” (*Galeria oamenilor politici*).

Ala Sainenco,  
Memorialul Ipotești

